

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś

w sprawie T. I. – sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.

po rozpoznaniu w Sądzie Najwyższym Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 czerwca 2021 r.

sprawy w przedmiocie wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie T. I., sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B., do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

na podstawie art. 9 i art. 29 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137) w zw. z art. 80 § 1 i art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2072) w zw. z art. 35 § 1 k.p.k.

postanawia

1. uznać się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej T. I. – sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.;
2. sprawę przekazać do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu;
3. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej w dniu 1 czerwca 2021 r. wpłynął wniosek Prokuratury Krajowej - Wydziału Spraw Wewnętrznych o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w B. T. I. do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 29 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137, *dalej*: p.u.s.a.) w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do wojewódzkich sądów administracyjnych oraz sędziów, asesorów sądowych, starszych referendarzy sądowych, referendarzy sądowych, starszych asystentów sędziów, asystentów sędziów, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t. j. Dz. U. poz. 2072, *dalej*: p.u.s.p.).

Z uwagi na fakt, że postępowanie w przedmiocie wydania uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie zostało uregulowane w ustawie wyznaczającej ustrojowe ramy funkcjonowania sądów administracyjnych, zgodnie z przywołanym wyżej art. 29 § 1 p.u.s.a., należy w tym zakresie odpowiednio stosować przepisy p.u.s.p.

Wobec powyższego, zgodnie z brzmieniem art. 80 § 1 p.u.s.p. sędzia nie może być zatrzymany ani pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia właściwego sądu dyscyplinarnego.

Sąd, rozpoznając przedmiotową sprawę zogniskował swoje rozważania wokół pojęcia „właściwego sądu dyscyplinarnego” do wydania zezwolenia na pociągnięcie sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do odpowiedzialności karnej. Analiza przepisów art. 29 § 1 p.u.s.a. w zw. z art. 80 § 1 p.u.s.p. prowadzi do wniosku, że sprawa w przedmiocie podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do odpowiedzialności karnej, powinna być rozpoznana przez sąd dyscyplinarny, który w przedmiotowych sprawach jest właściwy dla sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych. Zgodnie z art. 9 p.u.s.a. sądem dyscyplinarnym w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów administracyjnych i asesorów sądowych jest Naczelny Sąd Administracyjny. Zatem, skoro ustawodawca przewidział, iż sędzia nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia właściwego

sądu dyscyplinarnego, a w przypadku sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych właściwym sądem dyscyplinarnym jest Naczelny Sąd Administracyjny, mimo wyrażonej w art. 27 § 1 pkt 1a ustawy o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 poz. 154) generalnej właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego do rozpoznawania spraw o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów, brak jest nie budzących wątpliwości podstaw do rozpoznania tego wniosku przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

W doktrynie odnaleźć można stanowczy pogląd dotyczący zakresu jurysdykcji Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którym „Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawy dyscyplinarne sędziów sądów administracyjnych: w pierwszej instancji - w składzie trzech sędziów, w drugiej instancji - w składzie siedmiu sędziów. Odwołanie od wyroków dyscyplinarnych wydanych w pierwszej instancji oraz od postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku przysługuje obwinionemu, Rzecznikowi Dyscyplinarnemu, Krajowej Radzie Sądownictwa oraz Prezesowi NSA. Od wyroku dyscyplinarnego drugiej instancji nie przysługuje kasacja. Jeżeli przewinienie zawiera znamiona przestępstwa, sąd dyscyplinarny z urzędu rozpoznaje sprawę w zakresie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej i wydając w tej sprawie uchwałę, co nie wstrzymuje biegu postępowania dyscyplinarnego.” (E. Plesnarowicz-Durska [w:] Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Komentarz, Warszawa 2014, art. 9. Lex Online).

Wobec powyższego, mając na uwadze treść art. 9 i art. 29 § 1 p.u.s.a. w zw. z art. 80 § 1 i art. 128 p.u.s.p. w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu, obciążając przy tym Skarb Państwa kosztami postępowania.